

Arrest

nr. 38 184 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat x
x**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2010 om 09.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KACAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 juli 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 14 juli 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 30 augustus 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Op 15 februari 2007 trof de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Op 3 april 2007 werd verzoeker gedwongen teruggeleid naar Istanbul.

1.6. Op 10 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.7. Op 21 januari 2010 werd de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 februari 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“reden(en) van de beslissing:

** artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort (paspoort 969706 geldig tot 23/03/2010)*

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met (...)om de volgende reden: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementering niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene diende op 14/04/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 21/01/2010 en deze beslissing werd hem vandaag betekend.

Op 15/02/2007 werd betrokkene gecontroleerd in illegaal verblijf door de politie van Gent. Betrokkene werd op 03/04/2007 onder escorte gepatrieerd naar Turkije. Vandaag werd betrokkene opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene respecteert dus de reglementeringen niet en weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Istanbul.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. De bestreden beslissing houdt ook een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat.

De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekers dienen dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 2 februari 2010 aan verzoeker werd betekend en dat hij op 3 februari 2010 onderhavig verzoekschrift per fax heeft ingediend. Verzoekers repatriëring vanuit het gesloten centrum wordt voorzien voor 8 februari 2010 om 11.30 u. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Tevens is duidelijk dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn.

3.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht, gelet op de omstandigheden van de zaak, ontvankelijk en gegrond kunnen zijn, en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.5. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), de schending van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid omdat men onvoldoende rekening heeft gehouden met *“een feitelijke gezinssituatie van verzoeker met een erkende vluchteling, welke dient gelijkgesteld te worden met een Belgisch onderdaan”*.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de aangevoerde schendingen van het EVRM. Verzoeker stelt dat artikel 12 van het EVRM geschonden is omdat verzoeker, indien hij wordt uitgewezen nooit zal kunnen huwen. Hij beweert een feitelijk gezin te vormen met S.Y. (...), waarmee hij op 14 november 2009 een religieus huwelijk afsloot en die zwanger is van hem. Aangezien mevrouw S.Y. (...) een erkende vluchteling is, kan zij Turkije niet binnen. Bijgevolg houdt de beslissing een schending in van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Terloops deelt verzoeker mee dat hij met zijn

partner de integratiedienst van de Stad Gent raadpleegde in het kader van een huwelijksvoorbereiding. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem onderwerpt aan een vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij benadrukt tevens dat de beslissing niet in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM omdat hij effectief samenwoont met zijn partner en bovendien zijn ouders en twee broers in Gent wonen waardoor hij in Turkije geen enkele stek heeft om zich te vestigen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hiermee rekening diende te houden. In een derde middelonderdeel beweert verzoeker dat de beslissing de Burgerschapsrichtlijn en artikel 40 van de Vreemdelingenwet schendt. Volgens verzoeker kan hij worden gelijkgesteld met een EG-vreemdeling op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet omdat hij zich na huwelijk in België wil vestigen met een erkende vluchteling die gelijkgesteld is met een Belgisch onderdaan. Verzoekster beweert dat door toedoen van de Burgerschapsrichtlijn niet langer kan geëist worden dat men voor een vestigingsaanvraag in het bezit is van een Belgisch verblijfsdocument, zoals vereist door artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst in het bijzonder naar de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn die de beperking van de vrijheid van verkeer en de verwijdering betreffen, en stelt dat deze geschonden zijn omdat er met de criteria die in deze artikelen zijn opgenomen geen rekening zou zijn gehouden. Tenslotte verwijst verzoekster naar artikel 31 van de Burgerschapsrichtlijn betreffende de rechtsmiddelen.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen aan te wenden waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit de vordering blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.9. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een visum in zijn paspoort. Verzoeker weerlegt noch betwist de juridische en de feitelijke overwegingen die de beslissing dragen. Verzoeker beperkt zich tot de stelling dat geen rekening werd gehouden met *“een feitelijke gezinssituatie van verzoeker met een erkende vluchteling, welke dient gelijkgesteld te worden met een Belgische onderdaan”*. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich bevindt in een gezinssituatie met iemand die met een Belgisch onderdaan moet worden gelijkgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing de hoogte kon of moest zijn van deze gegevens. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door hiermee geen rekening te houden en kan verzoekers bewering op dit punt de motieven van de bestreden beslissing niet doen wankelen. Ter terechtzitting merkt de raadvrouw van verzoeker op dat evenmin rekening werd gehouden met de aanvulling bij de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij op 15 december 2009 in het licht van de regularisatiecampagne zou hebben verzonden. Wat dit betreft kan worden volstaan met een verwijzing

naar de bestreden beslissing en naar punt 1.7. waaruit blijkt dat dienaangaande op 21 januari 2010 een negatieve beslissing werd genomen, waardoor hiermee geen rekening (meer) diende te worden gehouden.

3.10. Artikel 12 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

3.11. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet over het vereiste visum beschikt dat hem toelaat legaal op het grondgebied te vertoeven. De beslissing om verzoeker naar de grens terug te leiden, laat zijn recht om te huwen echter onverkort. Ter terechtzitting bevestigde de raadvrouw van verzoeker dat tot op heden geen huwelijksaangifte werd gedaan. Voor de verdere afwikkeling van die huwelijksaangifte is verzoekers aanwezigheid op het grondgebied trouwens geenszins vereist. Het recht om in het huwelijk te treden stelt verzoeker niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2 van de Vreemdelingenwet (RvS, 20 december 2006, nr. 166.189). Het feit dat zijn echtgenote als erkende vluchteling niet naar Turkije zou kunnen reizen doet niet terzake vermits de bestreden beslissing niet op haar betrekking heeft. Verzoeker toont niet aan dat de afwikkeling van de huwelijksaangifte onmogelijk vanuit Turkije kan worden geregeld en hij toont evenmin aan dat hij niet via de Belgische vertegenwoordiging in Turkije in het bezit zou kunnen geraken van het vereiste visum.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.13. Verzoekers beweringen dat zijn partner zwanger is van hem en de stukken die verzoeker dienaangaande aan zijn verzoekschrift toevoegt, bewijzen geenszins zijn vaderschap van dit ongeborn kind. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat *“toekomstig”* gezinsleven de in artikel 8, eerste lid van het EVRM voorziene bescherming verdient.

3.14. Daargelaten de vraag of verzoekers beweringen aangaande zijn samenwonen en religieuze huwelijk met S.Y. (...) en de aanwezigheid op Belgisch grondgebied van enkele van zijn familieleden enige bewijswaarde hebben en voor zover op grond van de stukken die hij als bijlagen aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd het bestaan van een beschermenswaardig recht op gezinsleven kan worden aanvaard, dient gewezen te worden op het tweede lid van het hierboven weergegeven artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dat deze verdragsbepaling niet absoluut is. Toegepast op voorliggend geval, dient met betrekking tot de eerste voorwaarde van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM (legaliteitstoets) te worden opgemerkt dat de *“inmenging van het openbaar gezag”* inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist deze wettelijke grondslag niet.

Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéistoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd (proportionaliteitstoets) tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de

bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847). Verzoeker zet niet uiteen in hoeverre de bestreden maatregel disproportioneel zou zijn aan het nagestreefde doel, maar beperkt zich tot de stelling dat uit de beslissing niet blijkt dat met zijn gezinssituatie rekening werd gehouden. In artikel 8 van het EVRM kan echter geen verplichting tot motivering worden aangetroffen. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster trouwens niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

3.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekers betoog zich beperkt tot de bewering dat de beslissing een vernederende behandeling uitmaakt. Artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze verdragsbepaling kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn dat er bij terugleiding naar het land van herkomst een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

3.16. Waar verzoeker in zijn derde middelonderdeel de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 27, 28 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn aanvoert, merkt de Raad op dat verzoekers betoog elke grondslag mist. Verzoeker, noch zijn partner leveren enig bewijs dat zij kunnen beschouwd worden als een burger van de Unie of als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in de Burgerschapsrichtlijn en in artikel 40 van de Vreemdelingenwet. In weerwil van verzoekers bewering houdt artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet in dat verzoeker kan gelijkgesteld worden met een burger van de Unie. Daargelaten de vraag of aan de Burgerschapsrichtlijn, die ondertussen in de Belgische wetgeving werd omgezet, rechtstreekse werking kan worden toegedicht, kan deze onmogelijk op verzoeker of zijn partner van toepassing zijn. Bijgevolg kan de schending van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Het enig middel is in al zijn onderdelen niet gegrond.

3.17. Het aangevoerde middelen zijn niet ernstig wegens niet gegrond. De vaststelling dat niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN